

ikke et eller andet Sted, enten her i Landet eller ovre paa den anden Side Verdenshavet, skulde sidde en Mand, som man kunde anbringe der, men jeg kan ikke begribe, hvad han skal med en diplomatisk Titel. Til det, der kan være at udrette i Retning af Traktatafslutning, behøves det ikke. Lad mig f. Eks. nævne en Ting, som jeg kunde have gjort, alt laa til Rede, men det blev stoppet af Udenrigsministeriet. Det var en Traktat om Udlevering af Forbrydere. Senere har det vist sig, at det vilde have været rigtig godt, om vi havde haft denne Traktat, men den blev, som sagt, stoppet af Udenrigsministeren. Saadanne Traktater kan Generalkonsulen meget godt afslutte, men hvorfor i al Verden skal han saa have Karakter af Diplomat? Han skal dernæst forene Argentina og Brasilien og være begge Steder. Det, synes jeg, er en ren fortvivlet Idé. Tænk dog paa, hvad Argentina er for et kolossalt Land, det er næsten saa stort som — naar man regner Rusland fra — $\frac{3}{4}$ af Europa og et Land, der fra den ene Ende til den anden er produktivt, et Land, der udvikler sig fra Aar til Aar, og hvor der lever 5—6 Millioner Indbyggere, men kan leve over 100 Millioner. Tror man, at en Mand ikke har nok at gøre med det Land, naar han skal følge med der? Og saa skal han oven i Købet have hele Brasilien med, hvortil der er flere Dages Rejse. Jeg forstaar det ikke.

Saaledes kunde der være mange Enkeltheder at fremdrage, som jeg dog ikke skal komme ind paa her ved første Behandling. Vi faa jo nok Sagen i Udvalg, og der vil der være Anledning til at gennemgaa Enkelthederne. Jeg skal derfor ikke gaa videre ind paa dem, end jeg her har gjort.

Krabbe: Naar det ærede Medlem, der nu sluttede, fandt sig noget paa gyngende Grund, da han læste den indholdsrige Betænkning, der nu foreligger os, havde det ærede Medlem for saa vidt Ret, som Kommissionen har rejst mange Problemer, men jeg føler mere Trang til at sige, at Kommissionen fortjener Anerkendelse, fordi den, uagtet den har rejst saadanne Problemer, dog er kommen til positive Resultater efter hver Diskussion.

Kommissionen har saa lidt været bange for at rejse Problemer, at den endog har rejst det Spørgsmaal, om Danmark ikke skulde afskaffe sin diplomatiske Repræsentation. Det er meget godt, at det Spørgsmaal har været drøftet, og jeg

tror, at det Resultat, som Kommissionen er kommen til, nemlig at Danmark ikke kan undvære en diplomatisk Repræsentation, er det rigtige. Jeg vil tilføje, at det Omfang, hvori Kommissionen og efter den Regeringen har foreslaaet Gesandtskaber for Danmark, kunde vel neppe være mindre end det, som er foreslaaet. Der er ingen af de Stater, i hvilke det foreslaas at ansætte Gesandtskaber, i hvilke jeg synes Gesandtskaber kunde undværes. Hertil maa føjes hvad Lønningsforslaget angaar, at de foreslaaede Lønninger efter mit Skøn ikke ere af en saadan Højde, at man med nogen Ret kan kalde dem overdrevne, og man maa ogsaa erkende, navnlig naar man ser den lærerige Sammenstilling, som Kommissionen har givet af Repræsentationsudgifterne for forskellige omtrent jævnbyrdige Stater, at Danmark ikke anvender — det kan ikke anvende og maa altsaa føle sig tilfredsstillet ved ikke at anvende — forholdsvis saa store Repræsentationsudgifter som andre nogenlunde jævnbyrdige Stater. Naar jeg siger dette med Hensyn til Kommissionens Maal og Forslag, vil det ses, at jeg mener, at disse foreliggende Lovforslag i det væsentlige fortjene Fremme. Kun et Par Bemærkninger vil jeg knytte dertil.

Med Hensyn til det store Spørgsmaal, om det nogen Sinde skal blive muligt for Danmark at undvære en diplomatisk Repræsentation, vil jeg gøre den Bemærkning, at denne Mulighed foreligger ubetinget ikke i Nutiden. Om den vil foreligge en Gang i Fremtiden, vil meget afhænge af, hvad der vil udvikle sig af det Frøkor, som den sidste Diplomatkonference i Haag har nedlagt, nemlig det, at den har søgt ved sine Indstillinger til Regeringerne at foranledige, at Diplomatkonferencerne blive periodiske. Hvis dette opnaas, og der altsaa efterhaanden paa denne Maade dannes et internationalt Statsraad, hvori samtlige den civiliserede Verdens Stater ere repræsenterede, er det muligt, at man vil kunne komme til det Punkt, da mindre Stater ville kunne undvære en særskilt diplomatisk Repræsentation i fremmede Stater; for Øjeblikket ville vi sikkert ikke kunne det. Vi maa altsaa i Overensstemmelse med Kommissionens og Regeringens Forslag bibeholde baade den diplomatiske Repræsentation og Konsulatvæsenet.

Forslaget har da allerførst den Bestemmelse, der er omtalt af ærede foregaaende Talere, at dele Udenrigsministeriets Virksomhed mellem to Departementer. Dette har naturligvis forskellige andre Be-